

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Milana Podhrázkého a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce **Arthro Biotherapy s. r. o.**, se sídlem Ostrava, Tyršova 1832/9, zastoupeného JUDr. Milanem Vašíčkem, MBA, advokátem se sídlem Brno, Lidická 710/57, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 8. 2015, č. j. 22 A 9/2015-52, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

- I. Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **se odmítá**.
- II. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek ve výši 1.000 Kč, který mu bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto usnesení, a to k rukám zástupce žalobce, JUDr. Milana Vašíčka, MBA, advokáta se sídlem Brno, Lidická 710/57.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) výše nadepsaným rozsudkem zamítl žalobu ve věci nezákonného zásahu žalovaného, kterou se žalobce domáhal, aby krajský soud žalovanému zakázal vyzývat žalobce (bez předchozího písemného souhlasu pacientů), aby žalovanému umožnil nahlížení do zdravotnické dokumentace vedené o pacientech ošetřených postupem aplikace buněk stromální vaskulární frakce.

Proti tomuto rozsudku nyní brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, v rámci které zároveň požádal Nejvyšší správní soud o přiznání odkladného účinku. Svůj návrh odůvodňuje tím, že podstatou věci je domnělé oprávnění žalovaného požadovat po stěžovateli vydání několika set kusů zdravotní dokumentace pacientů, kterým byl aplikován buněčný přípravek. Zdravotnické dokumentace přitom obsahují nejen řadu osobních údajů pacientů, ale také citlivé údaje ve smyslu zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů. Pokud bude žalovaný v kontrolách pokračovat a nadále požadovat nahlížení do zdravotnické dokumentace, které je stěžovatel

povinen umožnit pouze za podmínek upravených v § 65 zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zdravotních službách“), tedy se souhlasy pacientů, kterými nedisponuje, nenapravitelně bude zasahovat do osobního a soukromého života každého z nich. Stěžovatel dále poukazuje na to, že mu hrozí sankce za neposkytnutí součinnosti kontrolujícímu orgánu; tyto sankce jsou schopny závažně zasáhnout do jeho majetkové sféry. Na druhou stranu, umožní-li stěžovatel žalovanému nahlížet do zdravotnických dokumentací bez souhlasu pacientů, hrozí mu sankce ze strany Úřadu pro ochranu osobních údajů. Stěžovatel se tedy ocitá v bezvýchodné situaci, neboť se není schopen vyhnout postihu ze strany některého ze správních orgánů. Bude-li kasační stížnosti přiznán odkladný účinek, nedojde podle stěžovatelova názoru k ohrožení citlivých údajů třetích osob; současně toto rozhodnutí předejde hrozbě, že se sám stěžovatel dopustí neoprávněného zveřejnění citlivých údajů svých pacientů.

Žalovaný k návrhu na přiznání odkladného účinku uvádí, že se neztotožňuje s názorem stěžovatele o hrozící újmě, a trvá na tom, že je oprávněn nakládat se zdravotnickou dokumentací přímo na základě § 107 a § 108 zákona o zdravotních službách. Dále, vedoucím kontrolní skupiny byla osoba se způsobilostí k výkonu zdravotnického povolání; nadto si kontrolní skupina přizvala jako tzv. „přizvanou osobu“ lékaře MUDr. I. N. Ustanovení § 20 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů, přímo zavazuje kontrolující i přizvané osoby k mlčenlivosti. Rovněž stěžovatel je správcem citlivých a osobních údajů, a proto nelze usuzovat, že by předáním zdravotnické dokumentace pacientů mohla být samotnému stěžovateli nebo třetím osobám způsobena jakákoli újma. Stěžovatel ostatně v konkrétní rovině neuvádí, jakým způsobem by mohlo k újmě dojít, ačkoli hrozba újmy je podmínkou pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Závěrem žalovaný upozorňuje, že přiznání odkladného účinku může mít za následek zmaření možnosti postihnout správní delikt, a to s ohledem na tříletou prekluzivní lhůtu k jeho projednání. Pouhý subjektivní dojem stěžovatele, že zdravotnické dokumentace jsou řádně vedeny, nelze brát jako důkaz, že tomu tak skutečně je, a právě proto musí být žalovanému v rámci dosud neskončené kontroly umožněno nahlédnout do zdravotnické dokumentace, panují-li o její úplnosti pochyby. Součástí spisu předloženého Nejvyššímu správnímu soudu je přípis Státního ústavu pro kontrolu léčiv ze dne 25. 5. 2015, z něhož rovněž vyplývají zjištěné nedostatky ve způsobu vedení dokumentace; jelikož ale šetření těchto nedostatků spadá do kompetence žalovaného, postoupil Státní ústav pro kontrolu léčiv případ jemu. Žalovaný konečně upozorňuje, že sám stěžovatel předložil žalovanému zdravotní dokumentace svých pacientů, v nichž byla anonymizace provedena neodborným způsobem (pouhým začerněním), který umožňoval dané údaje rozpoznat. Ze všech výše uvedených důvodů žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznal.

Před samotným zhodnocením důvodů uváděných stěžovatelem a skutečností vyplývajících ze správního spisu se musel Nejvyšší správní soud zabývat otázkou přípustnosti návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v nyní souzené věci.

Podle § 107 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se zde užije přiměřeně.

pokračování

Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. platí, že soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Přiznáním odkladného účinku se pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí (§ 73 odst. 3 s. ř. s.).

Z citovaného § 73 s. ř. s. gramatickým výkladem vyplývá, že možnost přiznání odkladného účinku soudem je vázána výlučně na žaloby proti rozhodnutím správních orgánů, tj. na žaloby, o nichž se vede řízení v režimu § 65 a násl. s. ř. s. (část třetí, hlava druhá – *zvláštní ustanovení o řízení*, díl první s. ř. s.). Tomuto gramatickému výkladu plně koresponduje i výklad systematický, neboť institut odkladného účinku není (oproti institutu předběžného opatření) upraven v obecných ustanoveních s. ř. s. o řízení ve správním soudnictví (část třetí, hlava první – *obecná ustanovení o řízení*), nýbrž výlučně ve zvláštních ustanoveních pro řízení o žalobách proti rozhodnutím správních orgánů. Platí tedy, že zatímco institut předběžného opatření je principiálně využitelný pro všechny typy žalob a návrhů ve správním soudnictví, které jsou předvídaný v § 4 s. ř. s., institut odkladného účinku může nalézat uplatnění jen v rámci řízení o žalobách proti rozhodnutím správních orgánů, potažmo v řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutím soudů o těchto žalobách (za použití § 107 odst. 1 s. ř. s.). Tento závěr podporuje též to, že v právní úpravě § 82 a následujících s. ř. s., upravující řízení o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (část třetí, hlava druhá – *zvláštní ustanovení o řízení*, díl 3 s. ř. s.), není zmíněna možnost aplikace § 73 s. ř. s. (a to ani přiměřeně).

Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. soud usnesením návrh odmítne, nestanoví-li tento zákon jinak, jestliže je návrh podle tohoto zákona nepřipustný.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti proto Nejvyšší správní soud uzavírá, že návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku jeho kasační stížnosti je s ohledem na předmět řízení nepřipustný, a proto mu nezbylo, než jej podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., odmítnout.

O vrácení zaplaceného soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 10 odst. 3 *in fine* zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, neboť návrh byl před prvním jednáním odmítnut.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. října 2015

Mgr. Radovan Havelec v. r.
předseda senátu